

du sagde) tildrak dig dine Ungdomssynders Forladelse af mine Hænder? — — Men nu ikke et Ord mere derom.

„Jeg selv er glad ved at være kommen hjem igen og sidde i min egen Stue, omgivet af dine Portræter og de andre Smaaerindringer om dig, som jeg har længtes saa meget efter, og som nu tilligemed vore Bøger skal være min Trøst og Tilflugt i Ensomheden. Kan du gætte, hvilken Bog jeg allerførst skal have fat i? — Det skal være Poulsens lille Lærebog i Hydrostatik. Du husker nok, at jeg i Vinter paa din Anbefaling læste hans Dynamik og var begejstret over dens fantasifulde Klarhed. Han er virkelig et stort Stykke af en Digter, i Grunden den eneste fuldt moderne Lyriker herhjemme. Der var Sider i hans Fremstilling af Faldhastigheden, der betog mig saa stærkt som i sin Tid et Tankedigt af Goethe.

„Jeg har forresten faaet en Fornemmelse af, at der er noget igære her, dig angaaende. Allerede iaftes hviskede Ivan nogle forblommede Ord til mig om „et opdukkende Interessentskab“, og imorges, da jeg gik ned til Te, foer han mig yderst hemmelighedsfuld forbi med en skinnende ny Dokumentmappe under Armen. Saa saare jeg faar noget nærmere opsporet, skal du faa Underretning.

„Andet Nyt har jeg foreløbig ikke at berette herfra. Fader og Moder er milde og gode som altid, omend jeg nok kan mærke, at de ikke har været netop glade for vort Møde. Men det faar saa være. Idag skinner Solen helt varmt, og Fuglene synger; men endnu igaar var Vejret ganske vinterligt, og jeg kom hertil i den vilde Snestorm, hvori Foraaret blæses ind over Landene her i Norden. Jeg var virkelig et Øjeblik